

взелъ торбата. Всичко е извършено много хитро и съвсемъ гладко!

— Ях-рабѣ Аллахъ, ях-рабѣ Аллахъ!¹⁾ Какъвъ умъ! — мислѣше си слисаниятъ Шакиръ ага. — Ако имахъ половината отъ тоя умъ, нѣмаше да забъркамъ такава каша.

— Кжде е търговецътъ? — запита високо бегътъ.

— Тука съмъ, беймъ, ето ме!

— Тая ли е твоята торба?

— Тая е, беймъ.

— Ела тукъ, вземи я и преброй паритѣ.

Българинътъ пристѣпи, вдигна торбата, надникна въ нея и каза:

— Нѣма да ги броя, беймъ, паритѣ всички сж тука. И наистина, паритѣ не бѣха и пипнати още.

— Хайде сега, чорбаджи, иди си гледай търговията и децата. Това сж халалъ пари; дай ги на сиромашията.

Българинътъ се поклони предъ бега, цѣлуна му ръка и си отиде съ торбата, силно обрадванъ.

— Почтеността и правдата сж най-здравитѣ диреци на царския тронъ. Всѣки е длъженъ да бжде почтенъ и да върви по правия законъ — каза бегътъ високо, така че всички да го чуятъ. — Така ли е, Шакиръ ага?

— Така е, беймъ, — отговори слисаниятъ още Шакиръ ага.

Въ сжщото време муезинътъ се провикна отъ викалото на джамията: „Аллахъ икберъ, Аллахъ иль Аллахъ . . . Алемъ фенъ²⁾ — и зовѣше правовѣрнитѣ на молитва.

— Хайде сега, Шакиръ ага, да вървимъ на молитва.

¹⁾ Велики Боже.

²⁾ Богъ е единъ и нѣма другъ Господъ. Свѣтътъ е лошъ.